

верховенства закону поза системним розумінням принципу верховенства права – шлях до прийняття несправедливих, негуманних, недемократичних законів та інших нормативно-правових актів. [4]

Узагальнюючі вищевикладене, варто наголосити на тому, що принцип верховенства права необхідно розглядати як правовий принцип, сучасне розуміння якого сформувалося під впливом глобалізаційних, міжнародних та європейських інтеграційних процесів, та який за своїм змістом являє собою поєднання низки критеріїв (вимог), які хоча і різняться за своєю формою нормативно-правового опосередкування у національному законодавстві, але покликані забезпечувати примат прав і свобод, законних інтересів людини і громадянина у суспільстві, в т. ч. – у взаємостосунках з органами публічної влади усіх рівнів, забезпечення рівності усіх суб'єктів права перед законом.

З усього зазначеного слід зробити висновки про те, що питання верховенства закону і верховенства права досить непрості і, незважаючи на тривалу історію його обговорення, залишається актуальним і в наш час з голяду на складні трансформаційні процеси.

Список використаних джерел:

1. Верховенство закону і верховенство права: взамовиключення чи взаємопоєднання? – [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.bf.com.ua/referats/Theory_of_Law_and_State/96180-5.html
2. Рабінович П. Верховенство права в інтерпретації Конституційного Суду України / П. Рабінович // Юридичний вісник України, – 2006, – № 4, – С. 8–9.
3. Селіванов В. Неготожність права і закону (методологічний аспект) / В. Селіванов // Право України, – 2005, – № 5 – С. 7–11.
4. Тацій В. Я. Толіка Ю. М. Основні напрями розвитку науки конституційного права України та проблеми вдосконалення викладання конституційного права // Проблеми активізації конституційно-правових досліджень і вдосконалення викладання конституційного права: Зб. наук. статей / Голова редколегії В. Я. Тацій. – Харків: Нац. юрид. акад. України, 1999. – С. 3-18.

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА В УКРАЇНІ

Юсіфлі Бахтіяр Топтиг огли, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Лусовіт Ж.М.*

Проблема дотримання, а точніше, реалізації конституційного принципу «верховенства права» у правовій і політичній системі нашої держави – варта того, щоб привернути до неї увагу наукової юридичної громадськості, політиків юристів-практиків, у першу чергу суддів, та небадюжих представників інститутів громадянського суспільства.

Для початку визначимось з розумінням самого поняття «верховенство права» та його характерних складових. Адже вживання цього словосполучення в риторичі політиків, суддів і частини науковців частіше нагадує ритуальні закликання, ніж реальне розуміння його змісту, і тим більше – дотримання.

Верховенство права - правова доктрина, згідно з якою ніхто не вище закону, всі рівні перед законом, і ніхто не може бути покараний державою інакше як за порушення закону і у встановленому законом порядку.

Принцип «верховенства права» повинен діяти на всіх рівнях суспільного й державного життя. Адже він, по-перше, є конституційним принципом, по-друге, вибірковість його реалізації в залежності від рівня застосування призведе не до розбудови правової демократичної держави, а до звуження її, навіть, знищення демократичних засад функціонування держави й суспільства.

Варто зосередити увагу на окремих чинниках, які гальмують реалізацію принципу верховенства права в Україні. По-перше, низький рівень довіри між людьми в суспільстві в цілому та в сфері державного управління особливо який спонукає до створення абсурдних за своєю кількістю та функціями контролюючих механізмів та органів за правилом контроль над контролем нагляд над наглядом. По-друге, низький рівень професіоналізму й повну відсутність оптимальної кадрової політики в усіх її складових.

Окремо, на наш погляд, є сенс зупинитися на проблемі формування правової культури. Вона складається із правових знань, праворозуміння або правового світогляду та правової свідомості кожного.

Якщо ж зважити на те, що існуючі не розв'язані проблеми в царині правової системи держави не додають оптимізму молодим поколінням правників і політиків, то можна впевнено спрогнозувати подальше продукування в демократичному суспільстві юридичного невігластва, конформізму, корупції та нестабільності.

Правда, з нестабільністю можна швидко покінчити через недемократичний (вважайте – неконституційний) авторитаризм чи, навіть, «інституційний тоталітаризм».

Отже можливо, є сенс розпочати більш широку громадську дискусію з окреслень та інших питань, сподіваючись на те що, ті, хто гоуге та ухвалює державні рішення, спроможуться почути тих, ким їм, завдячуючи долі, випало управляти.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ДЕРЖАВНОГО УСТРОЮ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Гурез Катерина Юхимівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Кулик Т.О.*

Дослідження основ конституційного устрою Великобританії, в зв'язку з тим, що гнучкість і відомий консерватизм конституції Великобританії дозволяють забезпечити, з одного боку, спадкоємність і стабільність державного управління, з іншої - пристосувати існуючі конституційні норми до умов дійсності, що змінюються, зможе бути корисним і для розбудови демократичної, соціальної правової держави в Україні.

Об'єктом дослідження є конституційно-правові основи державного устрою Великобританії. Предметом – конституційно-правове регулювання державного устрою та внутрішня політична система Великобританії. Метою дослідження є аналіз конституційно-правового регулювання державного устрою та внутрішньої політичної системи Великобританії. Завданнями є визначити поняття конституційного права країни Великобританії; дати визначення та охарактеризувати законодавчу, виконавчу та судову владу в Англії; дослідити особливості державного устрою Британських земель.

Британським конституціоналізмом є велими своєрідне явище правової дійсності. Древнє і міцне коріння парламентаризму, англосаксонська правова система, монархічна форма правління – все це робить фактичну і юридичну конституцію Великобританії унікальною. Ця країна до цього дня не має як основний закон єдиного писаного нормативного правового акту.[3,ст.45]

За формою конституція має комбінований несистематизований характер, складається із двох частин – писаної та неписаної, як і всі галузі права цієї держави. Особливості британської конституції: за юридичною силою вона не відрізняється від звичайного законодавства, її сутність визначається принципом верховенства Парламенту, повноваження якого номінально не обмежені ніякими законодавчими актами; відсутній який-небудь особливий порядок прийняття, зміни та скасування компонентів, які складають складову частину конституції, тобто вона відноситься до числа гнучких конституцій, так як може бути змінена із дотриманням звичайної процедури в Парламенті чи в умовах звичайного судочинства;[1] відсутність органів конституційного контролю.

Конституція Великобританії встановлює монархічну форму правління. Монарх визнається джерелом суверенної влади, символом єдності нації та главою англійської та пресвітеріанської церкви. Парламентська (конституційна) монархія конституційно закріплена в другій половині 18 ст., що призвело до розвитку інституту виборчого права та становлення парламентаризму. Важливе місце у механізмі здійснення державної влади займає уряд – Кабінет міністрів на чолі із Прем'єр-міністром.[2]

Міністерство внутрішніх справ займає вищий статус в ієрархії міністерств. Його глава входить до складу Кабінету у такий пост як правило довіряється одному із лідерів партії, яка формує уряд. Британські політичні партії займають дуже суттєве місце в суспільно-політичному житті країни. Сьогодні провідну роль у політичній системі Великобританії грають